

BRADUL VIRTUȚILOR

Grafică: Andronic Maria,
Dărmănești

Este liniște deplină... Din când în când mai alunecă pe foaia de hârtie câte un creion... Toți suntem concentrați asupra noii teme: să desenăm un suflet de om.

M-am gândit că ar fi bine să-l desenez sub forma unui copac. Și am ales bradul care este veșnic verde pentru că și sufletul omului este veșnic (nemuritor).

Adânc înfiptă în pământ este **CREDINȚA**, temelia vieții creștine, prin care credinciosul primește și își însușește adevărurile descoperite de Dumnezeu și propovăduite de Biserica Ortodoxă. Fără credință nu este putință de mântuire. Credința

înaripează rugăciunea prin care ne

ridicăm la cer. Credința trebuie să rodească fapte bune, căci *credința fără fapte este moartă*.

Pentru a face fapte bune este nevoie de un efort continuu, iar motorul fără odihnă care îl întreține este **NADEJDEA**. Ea este dorința și așteptarea cu încredere a împlinirii tuturor bunătăților făgăduite de Dumnezeu omului care face voia Lui, fiindcă Dumnezeu este credincios în tot ce făgăduiește. Ea naște râvna, curajul, tăria, statornicia în lucrarea mântuirii. Nădejdea este cea care îndreaptă sufletul într-un dor neostoit către Creator, dezlipindu-l de cele vremelnice. De aceea am considerat-o tulpina bradului.

Crengile bradului sunt celelalte virtuți: *înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea, bărbăția, smerenia, milostenia, răbdarea, blândețea, bunacuviința*.

În vârful bradului 'am urcat' **DRAGOSTEA** pentru că ea este diadema care încununază celelalte virtuți. Ea este dată omului în dar prin Taina Botezului. Dragostea de Dumnezeu este drumul cel mai drept spre dragostea aproapelui tău. Dragostea de Dumnezeu îndepărtează din suflet orice gând viclean, orice cuget de a face rău oamenilor. Cel ce iubește se face părtaș felului de viață divin, iar faptele lui iau amprenta veșniciei.

Așa am reușit să-mi imaginez un suflet de OM, prin credință, nădejde și dragoste!

un copil credincios și sârguincios

Povestea Credinței

Într-un univers apropiat, într-o lume înmiresmată de florile sfințeniei, trăia un suflet care se numea *Credința*. Această ființă își petrecea firul vieții într-un mod bineplăcut lui Dumnezeu: la fiecare pas făcea fapte bune, se ruga mult ca să i se ierte păcatele, mergea în fiecare duminică și sărbătoare la biserică și totuși, era marginalizată de cei din jur.

"Prietenii" ei au încercat să o descurajeze, afirmând de multe ori că mai bine s-ar bucura de frumusețile acestei lumi într-un mod cu totul diferit față de viața ei obișnuită: ar putea merge în discotecă în loc să se roage, ar putea să poarte haine mai provocatoare pentru a ieși din anonimat etc. Însă Credința nu a ascultat glasul acestor ispite, ci a continuat să-și înfrumusețeze viața cu parfumul rugăciunilor, al postului și al faptelor de milostenie.

Ajungând mai apoi în situații critice, apropiații Credinței au venit și i-au cerut sfatul. Aceasta, fiind plină de bunătate și de lumină, a acceptat să-i ajute, dându-le acea rază de speranță că totul se va termina cu bine dacă Îl vor purta pe Dumnezeu în suflet și în cuget. Uimiți la început, prietenii Credinței s-au arătat sceptici, însă harul și puterea acestui suflet unic au reușit să detroneze gândurile rele după care se ghidau pe drumul lor.

Au înțeles astfel că este mult mai ușor și benefic să faci o faptă de milostenie, să te rogi lui Dumnezeu să te ajute, să te spovedești când greșești ca să fii iertat, căci răspunsul Lui va veni neîntârziat. Dacă preferăm însă bucuriile mincinoase ale păcatului, atunci evadarea noastră din mrejele (lanțurile) lui ne va fi tot mai grea, aproape imposibilă. Să alegem așadar Lumina, nu întunericul! Este atât de ușor să împlinești fapta cea bună, doar dând un sfat omului aflat într-o situație de cumpănă. Povață ... ce îi poate schimba viața.

Lucia Roșca

Grupul Școlar "Alexandru cel Bun", Gura Humorului